

Psyk

Din sorg är ett åskväder som väldigt sällan bryter ut. Vreden är ett slagregn med hagel stora som tennisbollar. Allting sitter i din överbelastade kropp som en enorm trötthet. Månader blev till år. Du är 22 år och redan en ärrad krigsveteran och du bär på ett hat lika starkt som en vätebomb. Din kärlek är likt ett extremt vulkanutbrott. Vad är det för mening med att människors liv blir förstörda? Vad är poängen med all denna förödelse? Guds vilja kan det knappast vara med all denna omänskliga destruktivitet. Folk som sviker varandra utan att ens lägga märke till det i ett sovande förträngningssamhälle vars falska harmoni kväver ett illvrål. Ni symptombärare går på taggtråd barfota och längtar efter döden befriaren och åtminstone en vänlig gest från en främling på psykavdelningen vars meningslösa tomhet är monumental i den psykotiska eviga nattens helveteskval. Doktor Bengt Nöjds ljummenhet är isande kall då han ordinerar ännu ett neuroleptiskt preparat vilket får patienten att hamna i ett limbo utan några som helst känslor, för det blir lugnast så. Barnet inom dig befinner sig i koma och allting känns monotont brännande hopplöst. Vandra oändlig korridor i oändliga dagar med ett oändligt tålamod och alla vill prata med de två skötarna vars helgongloria lyser friskt och starkt i ett oändligt mörkers avgrund. Det senaste dygnet så har 4 stycken av våra systrar och bröder tagit livet av sig i landet, därute i det svarta iskalla träsket där det inte hjälper att ropa efter mamma, och den gränslösa tortyren håller på dygnet runt oändligt i en fasansfull plåga och skräck. Du tittar dig i spegeln och ser ett frågande barn i det härjade ansiktet som undrar när det äntligen får komma hem till det paradiset som det aldrig har upplevt. Dina besäftiga och dumdryga syskon avskyr och hatar dig och dina demoner hånskrattar innifrån väggen när du ska sova. Du distraherar dig med bingo och en chokladkaka som du kräks upp på golvet vilket får en av de hårda och kalla skötarna att dra med dig in på ditt rum och skälla ut dig. Livet måste vara ett straff, men du har aldrig gjort något riktigt dumt. Doktor Bengt Nöjd förmanar dig att sluta skylla på din omgivning för att du mår så dåligt. Hela din uppväxt så var du misshandlad både fysiskt och psykiskt av din djupt dysfunktionella familj samt all den råa mobbingen i skolan år efter år tills du bara låg i sängen apatisk fullständigt utslagen, vilket du blev utskälld av din mamma och pappa för, som hällde hinkar med kallt vatten på dig för att skulle gå upp och skärpa till dig. Det slutade med att du brände upp villan ni bodde i och slog sönder rutorna på de omkringliggande husen. Det var det skönaste som du någonsin har gjort i hela ditt liv, en fullkomligt underbar själslig orgasm och ljuvlig hämnd, samt en biljett in i rättspsykiatrisk tvångsvård vilket är mycket bättre jämfört med att vara hemma med din sjuka och skenheliga familj, och att vistas ute i det otäcka samhället. Det händer att du får kramas med två medpatienter. Då är livet uthärdligt och snudd på underbart. De två friska och starka skötarna berättar roliga skämt så att du skrattar för första gången på en evighet. Men det följs av en vidrig ångest, som att någon har förbjudit dig att må bra. Du gråter som det barn du aldrig fick vara. En av skötarna tröstar och håller om dig. Doktor Bengt Nöjd går förbi med en skeptisk min. Du och några andra patienter visslar efter honom med upproriska anleten. Sen ber ni Fader vår. Vad är det för dag i dag?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten